

Cílem této práce bylo zmapovat oblast infinitivních konstrukcí a jejich užití jako sekundárního predikátu v ruštině, češtině a němčině a typologicky klasifikovat infinitivy z hlediska jejich soustavy v jazyce a jejich funkcí. V první části jsem shrnula základní koncepci Pražské typologie na pozadí jiných jazykových typologií. Dále jsem uvedla charakteristické rysy jednotlivých jazykových typů podle Pražské typologie s důrazem na projevy těchto typů na syntaktické úrovni. Pražská typologie se v oblasti syntaxe soustředila na následující témata: možnosti vyjádření vztahů ve větě, především predikace; s tím související otázka kongruence; problematika jmenných vět (Nomen + Nomen); užití spony; problematika „druhého slovesa“ ve větě a s tím související role neurčitých a jmenných forem slovesných a jejich konkurence s jinými prostředky; souvislost kongruence a pevného slovosledu. V oblasti sekundární predikace došlo v rámci pražské typologie k názorovému vývoji. Skalička původně považoval užití infinitivu jako druhého slovesa ve větě za projev aglutinačního typu a to pro „přechodný charakter“ infinitivu, tj. nediferencovanost verbálních a nominálních funkcí (Skalička, V. (2004a), s. 259). Aglutinační jazyky užívají infinitivy např. s osobními, kauzativními sufixy. Izolační jazyky nemají diferencovány slovní druhy, tedy ani verbální a nominální složku. Z toho vyplývá nejen neuplatnění „přechodných forem“ (lexém má gramatickou funkci v závislosti na konkrétních pomocných slovech, se kterými se pojí), ale i nediferencovanost funkčních slov předložek a spojek. U flexivních jazyků Skalička předpokládal malé možnosti uplatnění infinitivů a jmenných forem slovesných právě pro jejich „přechodný charakter“, který je neslučitelný s diferencovaností slovních druhů tohoto typu. Později najdeme u Skaličky (Skalička, V./Sgall, P. (1994), s. 348) a především u Sgalla (Sgall, P. (1995), s. 66) tezi, že se ve flexivním typu mohou uplatnit infinitivy, které jsou skloňovatelné a nepojí se s předložkami (tj. analytickými elementy). Giger a Vykypěl (Giger, M., Vykypěl, B. (2001), s. 74) pak v této souvislosti vznášejí otázku, zda lze charakter infinitivu označit obecně jako „přechodný“ a tím jej klasifikovat jako projev aglutinačního typu. Tuto otázku jsem si položila i při klasifikaci infinitivů v ruštině, češtině a němčině.